

Mossens, bisbes, Càritas

Dij, 19/06/2014 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que insisteixi en [les dades](#) que ofereix cada any l'informe de Càritas però es que saben presentar-les amb imatges i comparatives molt clares. Aquest any han estat els [camps de futbol](#) del Barça i de l'Espanyol que omplirien dues vegades tots els atesos per Càritas en un any. Fa deu anys, amb una quarta part d'aquest aforament n'hi hauria prou. Ara són 276.000 persones només a la província eclesiàstica de Barcelona. Si [suméssim](#) la resta de Càritas de Catalunya possiblement passaríem de llarg els 300.000.

Però durant la seva etapa com a director de Càritas, a **Jordi Roglá**, no li ha agradat mai parlar de números. Sempre parla del què li demanen les persones en situació de pobresa, per les que fa temps que exigeix un rescat; mobilitzar els recursos "com es fa quan es declara una zona catastròfica".

En canvi, aquest dijous en el seu [comiat](#) s'ha entretingut una mica més en les dades dels deu anys com a director. Aquest servei ha estat possible perquè s'han multiplicat per 2,5 les aportacions dels donants particulars, i per 12 les de les entitats privades, en bona part pel creixement del programa [pro-infància](#) de l'Obra Social de La Caixa. Gràcies a això - i només és un exemple de seu lideratge- avui Càritas és l'entitat privada amb el parc d'habitatge social més gran de Catalunya. Gairebé 400, quan fa deu anys no arribaven als 100.

I suma. Suma un pressupost anual de 27 milions d'euros. Una xifra que mareja i que duplica el pressupost de l'arquebisbat.

Però el que més m'ha cridat l'atenció és el reconeixement de Roglá als capellans, "que es multipliquen per estar disponibles sempre que algú truca a la porta de la seva parròquia". De fet, un dels esforços dels darrers anys de Càritas ha estat precisament insistir en que no són una ONG de l'Església, sinó que són l'Església. Sempre es parla més dels voluntaris, dels donants, dels assistents socials, dels usuaris, de les parròquies... però no recordo cap roda de premsa en la que es parlés dels mossens com un dels puntuals de Càritas.

I, per això, de la mateixa manera m'ha cridat l'atenció el paper del cardenal **Lluís Martínez Sistach** en aquesta roda de premsa. No a tot arreu, però ja comença a ser habitual que el bisbe diocesà presideixi les rodes de premsa de Càritas. Però normalment se li reserva el paper de fer el sermó inicial -que ara es porta molt il·lustrar-lo amb alguna frase del papa Francesc-, i de tancar amb una benedicció final.

Doncs aquest vegada no ha estat així. El mateix cardenal ha estat qui ha presentat les dades de l'informe anual. I, tal com ho ha fet, està clar que era [una](#) de les rodes de premsa que s'havia preparat més o que, si més no, l'hi ha sortit més rodona. S'ho fet molt seu, no com un president de govern que llegeix el que li escriuen quan inaugura una rotonda o que aprofita que té el micro per parlar a favor o en contra del dret a decidir. També, en el comiat, Roglá ha deixat molt clar que quan el van nomenar l'arquebisbe li va oferir unes directius molt clares sobre el servei que volia que fes Càritas. Que sabia molt bé què volia.

Crec que és bo que un bisbe no aterri com un extraterrestre quan hi ha una roda de premsa de Càritas. I és bo que es recordi que sense els capellans, Càritas no seria el que és. O que potser seria “només” una ONG.